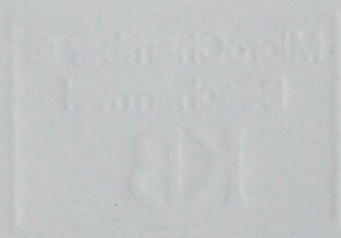

DE WYNOEGST,

KLUCHTSPEL.

Uit het Fransch nagevolgt van den Heer DANCOURT.

Gerymd door

ABRAHAM de WIT de Jonge.

Te AMSTELDAM,
By de Erfg: van J: LESCAILJE, op de Middeldam,
op de hoek van de Vischmarkt, 1698.

Met Privilegie.

Copye van de Privilegie.

DE Staten van Holland ende Westvriesland doen te weten. Alzo Ons vertoond is by de tegenwoordige Regenten van de Schouwburg tot Amsterdam, Dat zy Supplianten zedert eenige Jaaren herwaarts met hunne goede vrinden hadden gemaakt en ten Tooneele gevoert verscheiden Werken, zo van Treurspeelen, Blyspeelen als Klugten, welke zy lieden nu geerne met den druk gemeen wilden maken: doch gemerkt dat deze Werken door het nadrukken van anderen, veel van hun luister, zo in Taal als Spelkonst zouden komen te verliezen, en alzo zy Supplianten hen berooft zouden zien van hun byzondere oogwit om de Nederduitschen Taal en de Digtkonst voort te zetten, zo vonden zy hen genootzaakt, om daar inne te voorzien, ende hen te keeren tot Ons, onderdanig verzoekende, dat Wy omme redenen voorsz. de Supplianten geliefden te verleenen Oktroy ofte Privilegie, omme alle hunne Werken reeds gemaakt, en de noch in 't ligt te brengen, den tyd van vyftien Jaaren alleen te mogen drukken en verkoopen of doen drukken en verkoopen, met verbod van alle anderen op zeekeren hooge peene daar toe by Ons te stellen, ende voorts in communi forma. Zo is 't dat Wy de Zake en 't Verzoek voorsz. overgemerkt hebbende, ende genegen wezende ter bede van de Supplianten, uit Onze regte wetenschap, Souveraine magt ende authoriteit dezelve Supplianten gekonzenteert, geaccordeert ende geoctroijeert hebben, conzenteeren, accordeeren ende octroijeren mitsdezen, dat zy geduurende den tyd van vyftien eerst achtereenvolgende Jaaren de voorsz. Werken die reeds gedrukt zyn, ende die van tyd tot tyd door haar gemaakt ende in 't ligt gebragt zullen werden, binnen den voorsz. Onzen Lande alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uitgeven en verkoopen. Verbiedende daarom allen ende eenen yegelyken dezelve Werken naar te drukken, ofte elders naargedrukt binnen den zelve Onzen Lande te brengen, uit te geven ofte te verkoopen, op de verbeurte van alle de naargedrukte, ingebragte ofte verkogte Exemplaaren, ende een boete van drie hondert guldens daar en boven te verbeuren, te appliceren een darde part voor den Officier die de calange doen zal, een darde part voor den Armen ter Plaatze daar het cazus voorvallen zal, ende het resteerende darde part voor den Supplianten. Alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten met dezen Onzen Octroije alleen willende gratificeren, tot verhoedinge van haare schaade door het nadrukken van de voorsz. Werken, daar door in geenige deelen verstaan, den inhoude van dien te authorizeeren ofte te avoueeren, ende veel min de zelve onder Onze protektie ende bescherminge eenig meerder kredit, aanzien oft reputatie te geven, nemaar de Supplianten in kas daar in yets onbehoorlyk zoude mogen iuflueeren, alle het zelve tot haren laste zullen gehouden wezen te verantwoorden; tot dien einde wel expresselyk begeerende, dat by aldien zy dezen Onzen Oktroije voor de zelve Werken zullen willen stellen daar van geene geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie zullen mogen maaken, nemaar gehouden zullen weezen het zelve Octroy in 't geheel

ende

ende zonder eenige Omissie daar voor te drukken ofte te doen drukken, ende dat zy gehouden zullen zyn een exemplaar van alle de voorsz. Werken, gebonden ende wel geconditioneert te brengen in de Bibliotheecq van Onze Univerziteit tot Leiden, ende daar van behoorlyk te doen blyken. Alles op pœne van het effekt van dien te verliezen. Ende ten einde de Supplianten dezen Onzen Conzent en Octroije mogen genieten als naar behooren: Lasten wy allen ende eenen ygelyken die 't aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoude van dezen doen, laaten en gedogen, rustelyk en volkomentlyk genieten, en cesserende alle beletten ter contrarie. Gedaan in den Haage onder Onzen grooten Zegele hier aan doen hangen den XIX September in 't Jaar onzes Heeren en Zaligmakers duizent zes honderd vier en tachtig.

G. FAGEL.

Ter Ordonnantie van de Staaten

SIMON van BEAUMONT.

De Regenten van de Sch uwburg hebben het recht van de bovenstaande Privilegie, voor DE WYNOEGST, KLUCHTSPEL, Verleent aan de Erfgenaamen van Jacob Lescailje,

Den 10 October, 1698.

VERTOONERS.

CORNELIO.
CONSTANTIA, Dochter } van Cornelio.
THIBAUT, Boer en Hovenier } van Cornelio.
MARION, Kamenier } van Constantia.
KAREL, Vrijer } van Constantia.
FLIP, Knecht van Karel.
CORNELIA, Moey van Karel en Angelika.
ANGELIKA, Vryster van Cornelio, en Zuster van Karel.
LEONOOR, Nicht van Thibaut, en Bekende van Karel en Cornelia.
ROBBERT, Verloofde van Constantia.
SJAAK, Neef van Robbert.

Het Tooneel is een uur drie vier van Parys, en Speeld in de tyd als het vertoond word.

DE

DE WYNOEGST, KLUCHTSPEL.

EERSTE TOONEEL.

THIBAUT, MARION.

MARION.

Aar al die menschen hier?

THIBAUT.

Men zal Vendange houwen.

MARION.

Van daag?

THIBAUT.

Voorzeker.

MARION.

Wel! ik kan zulks niet vertrouwen.

THIBAUT.

Ik wel, zy zyn verzocht, myn Heer heeft haar genood,
Dat 's duidelyk en klaar, geloof gy 't nu, Malloot?
Van daag is 't open hof, al die hier zullen koomen,
Die zullen welkom zyn.

MARION.

Hebt gy dat wel vernoomen?

THIBAUT.

Ja, ja, heel wel; maar 'k hoor, het komt jouw heel vremt voor,
Gy ziet hier zulks niet graag; maar 'k weet de reeden, hoor,
De Meisjens hedendaags, of 't moest my zyn vergeeten,
Zyn in 't gemeen nu met een groot gebrek bezeeten,
Het is de luiheid die u zo benaud doet zyn,
O! die niet gaeren werkt, die heeft in 't werken pyn.

Te pronken, opgesmokt, Mejuffer te palleeren,
Zo zoumen gaeren zien den gantschen dag passeeren;
Dit is de zaak dat gy zo nô hier gasten ziet.

MARION.

Wel wat de Kinkel zeid! wel waarom zou ik niet?

THIBAUT.

Het is een oud gebruik, van over duizend Jaaren,
Zo oud als Vrankryk is, zyn Vrinden te vergaaren,
Wanneer 't hier Wynoegst is; nu gaat men hier, dan daar,
En zo krygt elk een beurt.

MARION.

Wel, Thibaut, is dat waar?
Dan maak ik een begin om alles klaar te maaken,
Dat open hof, doet my hier aan het werken raaken.
Hoe komt die Gierigaard aan Gasten?

THIBAUT.

Ja, niet waar?
Wanneer men dat bedenkt, 't is zeker al vry raar.
Ik wacht hem aanstonds hier om order my te geeven;
Hy is in Gastery het minste niet bedreeven.
Daar komt hy.

MARION.

Ik ga heen, en houw my dan gereed.
Vaar wel.

THIBAUT.

My dunkt dat zy van nu af aan al zweet.

TWEEDE TOONEEL.

CORNELIO, THIBAUT.

CORNELIO.

HOor, Thibaut, pas maar op, dat ik door al de vrinden,
Die ik van daag tracteer, geen schaade kom te vinden,
Aan Wyngaard, Boom, of Plant.

THIBAUT.

Hoe zal ik dat verstaan?

Den Adel van Parys zal hier ter Wyntyd gaan,
En op een ſtukje Lands, pas van een twee drie Morgen!
Zo zalder voor de Pars van 't jaar niet zyn te zorgen,
En onze Vaaten ook niet lekken, na ik meên.

CORNELIO.

Pas gy maar op, en zwyg; ik heb hier toe myn reên,
Dat ik dit alles doe; ik meen iets aan te vangen,
Dat wonder goed zal zyn.

THIBAUT.

Zie daar, ik laat my hangen,
Zo ik een woord meêr ſpreek; maar 'k was verwonderd, dat
Hier alles met die luſt en vlyt wierd aangevat,
't Is tegen de natuur, ik moet het u verklaaren,
Wie zouw in gierigheid u konnen evenaaren;
Maar als de Gierigaarts eens houwen open hof,
En Vrinden nooden, dan zo mag 't 'er alles of,
Dan zyn die Vrekken in haar maat niet te weêrhouwen.

CORNELIO.

Wat zegt gy?

THIBAUT.

Niemendal.

CORNELIO.

Als ik eens weêr ging trouwen,
Wat zoud gy zeggen, he?

THIBAUT.

Gy trouwen? gy! myn Heer?
Hoe praat de man nu zo, 'k geloof zulks nimmermeêr,
't Zal maar een praatje zyn.

CORNELIO.

Hoor, wil my vry gelooven,
't Is waarheid.

THIBAUT.

Wel zie daar 't gaat myn verſtand te boven,
Gy ſcheerd de gek met my, het kan niet weezen, neen!
Gy trouwen?

CORNELIO.
Ja, ik zelf.
THIBAUT.
Waar pikken zal dat heên!
Dat is een kwaade zaak. gy bent dan niet te leeren?
CORNELIO.
Wat meend gy daar meê? ſpreek, 'k ga myn geſlacht vermeêren.
THIBAUT.
'k Moet lachchen; wat ik hoor! gy hebt 'er twee gehad;
Gy weet wel wat ik meen, gy hebt my wel gevat;
Uw eerſte was een Beeſt, en gruuwlyk in uw oogen,
Verkeerde met galands, waar door ze u heeft bedroogen:
De tweede een Duivelin, bedrieglyk, boos en wreed,
Daar hield gy huis meê, dat de gantſche Buurt het weet:
En nu de derde, wat zal dit Figuur dan weezen?
CORNELIO.
Ze is deugdzaam, ſchoon en goed, word overal gepreezen,
Het mooiſte Diertje datmen immer zag op aard.
THIBAUT.
Maar dat is al wat veel, word dat voor jouw bewaard?
CORNELIO.
Verſtandig, eerlyk, wys, en die wel weet te leeven.
Wat zal haar friſſe Jeugd my groot genoegen geeven!
THIBAUT.
„ Wat komt hem over, wel de vent ſpeeld met zyn lyf!
„ Een Jong man heeft genoeg aan zulk een tydverdryf.
Verſtandig, eerlyk, wys en ſchoon, bloed! wat al gaaven,
Waar vind men zulke nou? dat is een witte raaven,
Daar is 'er moog'lyk, hier of daar, noch wel zo een,
Maar dat die is voor u, geloof ik niet, ô neen!
CORNELIO.
Gy ſpraakt wel anders, zo gy haar maar kwam te aanſchouwen.
THIBAUT.
Goed, goed, laat my haar zien, of gy haar dan zult trouwen,
En

En of ze u lykt, myn Heer, zal ik u, op myn woord,
Recht zeggen, 'k ben een boer, maar 'k weet wel hoe het
hoord.
Ik zie 'er dagelyks zo veel in 't Dorp passeeren:
Bedriegelyke Waar, die gy, na uw begeeren,
Niet steeken kond, gelyk de Boer de Booter doet;
Zy koomen, in 't begin, als hooning voor zo zoet,
Maar doen u naderhand wel van de drommel droomen.

CORNELIO.
't Is wel, gy zult haar zien, zy zal ter Wyntyd koomen.

THIBAUT.
Ha, ha! dan is 't om haar, 't geen hier word aangerecht?

CORNELIO.
Net zo, gy raad het wel.

THIBAUT.
„ Wat zweet gy, lieve knecht!
Ik zal haar dan bezien, en voor jouw viziteeren,
Niet waar?

CORNELIO.
'k Versta dat niet, wat woud gy haar dan leeren?

THIBAUT.
'k Zal de gelegentheid .... waarneemen ..... hoor, ik
meen.....

CORNELIO.
Wat meend gy, gaauwedief, ô guit! waar woud gy heen?
Ik zal myn bruid, ô fielt! wel uit uw oogen houwen.

THIBAUT.
Ik meen 't zo niet, maar hoor, wanneer gy haar zult trouwen,
Is uwe meening niet, om u dan ook te ontdoen,
Van uwe dochter? want die Juffer word al groen,
Ze is oud genoeg, en als de peeren zyn aan 't rypen,
Zo vallen zy licht af.

CORNELIO.
't Is waar, ik kan 't begrypen,
'k Meen haar te heilikken.

THIBAUT.

Aan wie toch? want gy weet,
Wanneer ge uw dochter, met haar wil, niet uitbesteed,
Dat zy by deze man, noch wel een man zou kiezen,
En hoe zou dat dan gaan?

CORNELIO.

Zou zy 't respekt verliezen?
Het is een dochter die is eerlyk opgevoed,
Ja die te vreên zal zyn in 't geen haar vader doet.
Ik heb een vrijer doen uit Normandyen koomen;
Hy hoord hier al te zyn, zy heeft zulks al vernoomen,
'k Heb haar myn meening van ter zyen eens gezegt;
Hy heeft veel geld en goed, en is een schiklyk knecht.

THIBAUT.

Maar zo daar iemand hier mogt in haar zinnen speelen?
De liefde die is teêr, zy kan licht harten steelen.
'k Was in myn tyd verliefd, verliefd gelyk een kat.

CORNELIO.

'k Geloof zulks niet, waar uit hebt gy dit opgevat?

THIBAUT.

Hoor eens, 'k weet meêr als gy, hier komt 'er staâg een waa- (ren,
Een Jonker uit de stad, die zal het haar wel klaaren.

CORNELIO.

Meend gy dat hy verliefd op myne dochter is?

THIBAUT.

Wel vast is hy verliefd, op haar, of my, gewis.

CORNELIO.

Verliefd op jouw, hoe zo?

THIBAUT.

Hy komt my niet te ontmoeten,
Of neigt en buigt zich, en doet stadig niet als groeten,
Maakt reverentien voor my meêr als voor haar.

CORNELIO.

Gy weet niet wat gy zegt. hoe! scheeren wy malkaar?
Of scheelt het jouw in 't hoofd?

THI-

THIBAUT.

Gantſch niet, 't zyn and're zaaken,
Ik kan 't wel merken, 'k loof hy kennis zoekt te maaken,
Want met uw dochter is de kennis ..... 'k zeg niet meêr.

CORNELIO.

Wel, Thibaut, wat ik hoor! ik zal dat varken, 'k zweer ....

THIBAUT.

't Is in de Stad geklaard, en hier komt hy ze ſpreeken,
Gints aan die ſchutting.

CORNELIO.

'k Zal haar in een Klooſter ſteeken.

THIBAUT.

Hy waart hier meeſt by nacht, dan is hy eens in duin,
Dan zit hy eens, gelyk een nachtuil, in de tuin.

CORNELIO.

Wel, 'k hoor te wonder toe!

THIBAUT.

Uw Dochter rad ter beenen,
Die klauterd, als een kat, dan langs het latwerk heenen.

CORNELIO.

Zo zeker.

THIBAUT.

't Katje klapt dan met de Nachtuil, net,
Als Exters, wonderlyk, zy zyn 'er op gezet.

CORNELIO.

Is 't moogelyk!

THIBAUT.

Ja wis, ik kan het u verklaaren,
Ik heb 'er wel betrapt als zy in 't klappen waaren.

CORNELIO.

Beluiſterd gy haar niet?

THIBAUT.

Ik heb van woord tot woord,
Haar onderlinge min, noch dezen nacht, gehoord.

CORNELIO.

Wat praaten zy toch al?

THI-

THIBAUT.

Natuurelyke zaaken,
Veel mooijc dingen, die 'k zo niet kan kenbaar maaken.
Maar zo dat Jonkertje nou ook eens, by geval,
Begon te klauteren, die mind, die word licht mal?
Zie toe, eer u die vlaag mogt ſchielyk overkoomen.

CORNELIO.

't Is waar, gy hebt gelyk, ik heb zo voorgenoomen,
Haar eens te ſpreeken, en....

THIBAUT.

Maar, meend gy dan, dat zy
Uw openbaaren zal haar gantſche ſmokk'laary?
Hoor eens, laat my begaan, zy zal 't aan my wel zeggen,
Hoe ver zy zaamen zyn, en hoe de zaaken leggen,
't Geen ik u altemaal weêr zeggen zal.

CORNELIO.

Heel goed;
Maar weet, dat gy hier in voorzichtig weezen moet,
Dat jonge goed is loos. nou, 'k ga myn bruid ontmoeten.
'k Ben aanſtonds wederom.

THIBAUT.

Myn Heer, ik wil u groeten.

CORNELIO, *in 't gaan.*

Ga eens de Wynberg rond, en zie of 't volk vergaard,
't Is open hof, ik wil dat gy geen koſten ſpaard.

DERDE TOONEEL.

THIBAUT.

HOe mag 't hem van zyn hart, in al de twintig jaaren,
Die ik hem heb gediend, dat kan ik wel verklaaren,
Zag ik geen Gaſten, en zo mild op dezen dag!
Maar 'k hoor daar iemand, zacht, wie of dat weezen mag?
Het is de Nachtuil, 'k zal my aan een zy begeeven,
En hooren wat hy zeid.

VIER-

VIERDE TOONEEL.

THIBAUT, *ter zyden.* KAREL, FLIP.

KAREL.

Moet ik noch lang myn leeven,
Zo slyten in bedwang? ik sterf van minnepyn.

THIBAUT.

„ Wat is die Knecht verliefd!

KAREL.

Hoe kan het mooglyk zyn!
Zal my de Wynoegst geen gelegentheid bereiden,
Om my in 't huis van myn Beminde te geleiden?

THIBAUT.

„ Hy schynt voorzeker met de Beurs heel wel te staan,
„ Was 't tot myn voordeel onze kennis zou wel gaan,
„ Maar Abergilius, de Splint die moet 'er weezen,
„ Die vrijen zyn heel mild, zo hoorde ik wel voor dezen.

KAREL.

Kon ik de Hovenier maar op myn zy doen zyn;
Maar 't is een plompen beest, een boeren vleegel, gryn,
En misselyk figuur.

THIBAUT.

„ Na 'k hooren kan aan 't spreeken,
„ Zo meend hy my daar meê, dat zyn verbruide streeken.

FLIP.

Een boer is visch noch vlees, hy is noch zoet noch zuur,
't Lykt wel een mensch, maar is heel anders van natuur;
Want trek een Boer, gelyk een Varken, by zyn ooren,
Hy loopt wel achterwaarts, maar nimmermeêr na vooren.

KAREL.

Maar zacht daar is hy zelf.

THIBAUT.

„ Hy ziet my.

KAREL, *groet, en buigt eenige maalen.*

'k Doe hem aan.

THIBAUT, *te voorschyn koomende.*

Ja buig en groet gy maar, neen, neen! 't zal zo niet gaan.

Flip maakt meê eenige Complimenten.

KAREL.

Uw dienaar, Huisman.

THIBAUT.

Bloed! wat zyn dat hubze groeten!
En ik ben de uwe, Heer, hoe! u by daag te ontmoeten?
Heer Nachtuil, laatge u zien?

KAREL.

„ Hy heeft my wis ondekt,
Wat meend gy daar meê? maar 'k geloof gy met my gekt.

THIBAUT.

Kan u de noordewind, die 's nachts den baas gaat speelen,
Jouw met u beijen in het vrijen niet verveelen?
Ze is voor de Minnaars noch de Wyngaard niet heel goed;
Heeft ze u niet al verkoud?

KAREL.

Wond gy myn vrind zyn, 'k moet
Verklaaren dat de wind voortaan ons niet zou deeren.

THIBAUT.

'k Versta uw meening al, zoud gy niet wel begeeren,
Wanneer gy zaamen hier malkand'ren viziteerd,
By nacht en onty (zie ik ben daar op geleerd)
Dat ik u stil in myn Kabanisje wou laaten?
Daar zoud gy warmer van uw zaaken kunnen praaten,
Als in de tuin, myn Heer.

KAREL.

Indien gy dat wou doen,
Ik zou 't u beter, als gy denken kund, vergoên.

THIBAUT.

Maar zie my eens recht aan, wat lyk ik wel te weezen?
Ben ik niet plomp? kund ge uit myn vicemie niet leezen,
Een Gryn, een Aap, een Beest, een misselyk Figuur?

KAREL.

„ Hy heeft my wis gehoord. Ik zweer u, de Natuur,

Die

Die kon een Huisman met geen meêr verſtand begaaven.
THIBAUT.
Maar ſtrakjes hoorde ik u, doe lei het diep begraaven.
KAREL.
Gy bent de braafſte boer in deze ſtreek bekend.
THIBAUT.
„ Hy doet heel wel, dat hy 't op deze boeg nu wend.
KAREL.
Ik zal myn leeven ſtaâg aan u verſchuldigd achten,
Indien ....
THIBAUT.
Zo haaſtig niet, gy zult noch wel wat wachten.

VYFDE TOONEEL.

KAREL, THIBAUT, FLIP, CONSTANTIA.

CONSTANTIA.
Vind ik u hier? 'k heb door de Wynberg lang gezocht,
'k Heb iets te zeggen, maar .....
THIBAUT.
Had gy dit wel gedocht?
Nou, nou, 't is Karel, jouw Beminde, wil niet ſchroomen.
CONSTANTIA.
Hoe! Karel, wat is dat? dus op den dag te koomen!
Indien men u in 't Dorp gewaar wierd, 't was gedaan.
KAREL.
De Wynoegſt lokt een vloed van menſchen herwaarts aan,
Myn Schoone, wees geruſt, ik kan hier veilig weezen.
THIBAUT.
Weg, weg, wat zotterny, waar hebt gy voor te vreezen,
Wie zal hem kennen? die niet wandeld als by nacht.
CONSTANTIA.
Wat, Thibaut?
THIBAUT.
'k Weet 'er van, gy had dat niet gedacht.
CON-

CONSTANTIA.

Wat onvoorzichtigheid! wat onbefcheidentheden!
Foei, Karel.

KAREL.

'k Heb geen fchuld.

THIBAUT.

Hy heeft de minfte reden,
Van deze zaak geklapt, dat klout'ren, als een kat,
Langs onze fchutting, he! hebt gy het nu gevat?
Gy zyt betrapt, fchoon ik zo lang heb ftil gezweegen,
En had hy 't al gezeid, wat was 'er aan geleegen?

KAREL.

Ik heb alleen getracht, bevallige Engelin,
Hem te beweegen, om te beter van myn min
Met u te fpreeken, om u meêrmaal hier te vinden.
Zo ik gedwaald heb, 'k bid vergeef het uw Beminden.

THIBAUT.

Het is fekuurder, hy is, by myn keel, niet gek;
Hy houd veel van gemak, te klaut'ren op een hek,
Of op een fchutting, neen! 't is beter met u beijen,
In myn Kabanus, by een warmen haart te vrijen.

KAREL.

Hy fpreekt met goed verftand, hy heeft het wel gevat.

CONSTANTIA.

Befloten wy niet, dat gy over dag in ftad
Zoud blyven?

KAREL.

Maar de Min die heeft my hier gedreeven.

CONSTANTIA

Dat gy uw maar by nacht zoud herwaarts aan begeeven?

THIBAUT.

't Is of de min meeft in haar fleur is by de nacht.

CONSTANTIA.

En dat de Meefter van de Schouw u ook heel zacht
Zou overzetten, gy hem dan te vreede ftellen,
Op dat hy uwe komft aan niemand zouw vertellen?

KAREL.

Ik heb myn beſt gedaan, 'k verzeker u daar van.

THIBAUT.

Hy zal 't niet zeggen, 't is een hubs en eerlyk man;
Maar, wat my aanbelangt, ik zegt u van te vooren,
Ik ben een Valuit, en heel licht om uit te hooren.

CONSTANTIA.

Was 't niet gezeid, dat ik aan Thibaut onze min
Zou openbaaren?

KAREL.

Ja, 't is zo, myn Engelin;
Maar 'k vreeſde dat gy zoud beſchroomd zyn in die zaaken,
En daarom dacht ik, 'k zal my in de voorbaat maaken.

CONSTANTIA.

Was 't niet gezeid dat hy jou laaten zou in huis?

KAREL.

Ja.

THIBAUT.

Ja? 'k weet nergens van, dat is een groot abuis.

CONSTANTIA.

Dat Thibaut ons dan ſtil zou in zyn kamer laaten,
En aan myn Vader in het minſt van ons niet praaten?

KAREL.

Recht zo, 't was dus gezeid.

THIBAUT.

Dat 's wel gelyk 't behoord,
Maar wie van beijen heeft aan my hier van een woord
Geſprooken?

CONSTANTIA.

Niemand niet, gy moet te vreden weezen,
Als wy te vreden zyn.

THIBAUT.

Ik laat my niet beleezen
Tot deze dingen, neen!

CONSTANTIA.

Maar 't was zo overleid.

THIBAUT.

Of zy het niet en weet hoe 't hoord; in ſtilligheid,
Een Kamertjen alleen, in 't donker, zonder ſpreeken,
Dat 's om wat anders als de Paſſie daar te preken.
'k Verſta het wel, maar weet dat ik niet zwygen kan.

CONSTANTIA.

Nou wees op onze zy; hou daar, kom neem dat an.

THIBAUT.

Neen, om de dood niet van een Vryſter wat te haalen.

CONSTANTIA.

Wel wat begeerd gy dan?

THIBAUT.

Valt hier wat te betaalen,
En zo der koſten op het vrijen kunnen ſtaan,
Dat moet by u niet maar de Vrijer zyn gedaan;
Maar zo een Juffer krygt een baard, word oud van daagen,
En dan gevryd wil zyn, moet zy de koſten draagen;
Een ouwe bloeijen moet, dat is een ſtaale wet.
Daar 's by de Koppelaars een vaſte prys gezet,
Omtrent een Ouwe die genegen is te paaren,
Zy moeten dokken, vaſt! de prys na haare jaaren.

KAREL.

Hy heeft gelyk. hou daar neem uit deez' beurs met goud
Uw keur.

CONSTANTIA.

Nou, taſt nou toe.

KAREL.

Vat aan.

THIBAUT.

Neen! 'k durf zo ſtout
Niet zyn.

KAREL.

Taſt toe.

THIBAUT.

Maar 'k ben hier in verleegen,
Genoomen 'k taſt eens toe, myn hart is wel genegen,
Maar

Maar 'k nam dan eens te veel, of wat te weinig? neen!
Och! myn Conſcientie brengt dat nimmer overeen.
Ik ben wat vies, myn Heer, ik ſteek myn neus niet gaeren
In 't geen Secreet is, neen!

KAREL.

Daar, wil hem dan bewaaren,
Ik ſchenk ze u heelendal.

THIBAUT.

Wel dat kan zeker gaan,
Wanneer gy wilt zal ons Kabanus open ſtaan.

CONSTANTIA.

Wy zullen nu geruſt op uw getrouheid weezen?

THIBAUT.

Wat dat aangaat, heel wel, gy hebt nu niet te vreezen,
Gy kund op my geruſt, als op u zelven, zyn;
Als per exempel, 'k ben een Boer, maar echter fyn
En leep, hoor eens, kwam ik u immermeer te ontvouwen,
Hoe dat uw Vader weêr genegen is te trouwen?

CONSTANTIA.

Myn Vader trouwen?

THIBAUT.

Ja, hy wacht zyn Bruid van daag,
Die hier ter Wyntyd komt.

CONSTANTIA.

Wat gruuwelyker plaag!

THIBAUT.

En wat jouw aanbelangt, hoor toe, 'k zal 't u doen hooren;
Hy heeft met een voor u een Vrijer uitverkooren;
Hy wil u heiliken.

KAREL.

Wat zegt gy?

THIBAUT.

Niet, myn Heer,
Als dat hy my ſtrak zei, dat zeg ik u maar weêr.

CONSTANTIA.

Ik heb 't u lang gezegt, gy woud my niet gelooven.

KAREL.

Wie zou zulks denken! maar ik laat my niet berooven
Van u in eeuwigheid. Gy trouwen met 'zo een,
Die gy niet kend, noch die gy nimmer zag voorheen!

THIBAUT.

Dat 's Vorſtelyk wanneer gy zo werd uitgegeeven.

CONSTANTIA.

Een Huuwelyk daar ik voor ſchrikken moet en beeven.
'k Heb zyn Portret gezien, daar ik van walgen moet,
Schoon dat zyn Vader is Baljuw en groot van goed.

THIBAUT.

Hy heeft hem lang verwacht, hy komt uit Normandijen,
Is hy niet ſchoon zyn geld dat zal wel voor hem vrijen.

CONSTANTIA.

'k Sterf liever duizend doôn.

THIBAUT.

Hou Baſta, by myn keel,
Te ſterven duizendmaal, 't is zeker wat te veel.

KAREL.

Hoe ſtuiten wy dit beſt?

CONSTANTIA.

Weet gy geen raad? 'k wil hoopen.....

THIBAUT.

Wel ja, trouw Karel, en laat dezen gek maar loopen,
Dat is de beſte raad. maar zacht.... 'k heb wat bedacht.

CONSTANTIA.

En wat?

THIBAUT.

Ik heb een Nicht, die ik zo hier verwacht,
Die zal dit huuwelyk wel 't onderſt boven keeren,
Zy kan de Juffertjes wel helpen aan de Heeren,
Ik wil niet zeggen dat ze een Koppelaarſter is,
Zy helpt verlegen lui en heeft dat kunsje wis.
Ga maar na binnen, hoor, wy zullen deze dingen
Met haar wel ſtellen, en hem fyn doen moris zingen.

CON-

CONSTANTIA.

Ik ga, vaar wel, myn Heer, 'k laat alles op u ſtaan.

KAREL.

Vaar wel met deze kus.

THIBAUT.

Dat Ding dat houd wel aan.

ZESDE TOONEEL.

KAREL, THIBAUT, FLIP.

THIBAUT.

EEn lekker diefje, niet? 't is zeker uitgeleezen,
Zy zal zo zoet, gelyk als melk en honing, weezen.
Wat is zy rond van ſmoel! wat is zy haagelwit!
Ja wel, myn Heer, zie daar, na myn verſtand, bezit
Ze een ſchoonheid ongemeen, haar mondje net geſpleeten,
En wat het kleed bedekt, dat zult gy beter weeten
Als ik.

KAREL.

Zy heeft verſtand trots ymand in het land.

THIBAUT.

Maar dat's een kwaadje, want een Juffer met verſtand,
Die ſpeeld den baas, en wil de man de mette leezen,
De Vrouwen moeſten ſtom, gelyk als de Aapen, weezen,
En niet ter waereld als het huiswerk maar verſtaan....
Zie daar, ter goeder uur, daar komt myn Nicht al aan.

KAREL.

Dat is Madam Lamot, na dat ik kan aanſchouwen,
Myn hartvrindin, die ik myn zaak wel durf vertrouwen.

THIBAUT.

Zy is het zelf, gy hebt haar wel gezien, maar hoor,
Lamot zo heetze in Stad, hier heet zy Leonoor.

ZEVENDE TOONEEL.

KAREL, THIBAUT, FLIP, LEONOOR.

LEONOOR.

'T IS Karel, 'k heb niet mis.

KAREL.

Madame, ik kom u groeten.

THIBAUT.

Grand Maitre cermonie, van 't hoofd tot aan de voeten.

KAREL *omhelst Leonoor.*

'k Ben om uw komst verblyd.

THIBAUT.

Zie zo den brui dat 's dicht.

LEONOOR.

Uw dienaares, myn Heer.

THIBAUT.

Ik ook een kusje, Nicht.
Maar kend gy dezen Heer?

LEONOOR.

Hem kennen? wel ter deegen.

THIBAUT.

Zo veel te beter zal zy hem dan zyn genegen,
Gy kend meest alle man. maar, Nicht, ik ben verblyd,
Dat gy met dezen Heer in goede vrindschap zyt.

LEONOOR.

Hy is een Bloedvriend van Madam de Carmenaden.

THIBAUT.

„ Een deftig kosje als het luchtig is gebraaden.
Die schoone Dame, die hier in de Lente was?

LEONOOR.

Die zelfde die ik, met de Geitemelk, genas
Van haare kwaal, daar zy van groeijen kon noch bloeijen?

THIBAUT.

„ Ja melk geloof ik. Maar my docht ik zag haar groeijen.

KAREL.

Wat hoor ik, heeft myn Moey de Lent hier door gebragt?

THIBAUT.

Hy weet hier nergens van, hy wandeld maar by nacht.

KAREL.

'k Acht my gelukkig dat ik u hier kom te vinden.
Geen grooter blydschap als te zyn by goede vrinden.

LEO-

LEONOOR.

Zo ik u dienſt kan doen....

THIBAUT.

Wel daarom komt hy hier.

LEONOOR.

Ik denk niet dat gy hier alleen om uw pleizier
Gekoomen zyt? daar zal wat liefde ook onder ſpeelen.

THIBAUT.

Geen kleintje; 'k vrees hy zal de Meid op 't leſt noch ſteelen.

KAREL.

't Is waar die min die heeft my gantſch de borſt doorgriefd;
'k Moet ſterven zo 'k haar derf.

THIBAUT.

Hy 's gruuwelyk verliefd;
Hy ſlacht de Katers, die by nacht het wild meeſt ſpooren.
Hy zoekt het Juffertje in het donker te bekooren.

LEONOOR.

'k Geloof Conſtantia?

KAREL.

Die Schoonheid bid ik aan.

THIBAUT.

Dat had hy gaau gehoord.

KAREL.

'k Moet zonder haar vergaan.

LEONOOR.

'k Moet u wat vraagen; hoor, gy hebt noch niet vernoomen
Uw Meedevrijer, die tot mynent is gekoomen?

KAREL.

Myn Meedevrijer?

LEONOOR.

Ja, hy heeft haar Vaders woord.

THIBAUT.

Dat is die Vrijer, daar gy ſtrak van hebt gehoord,
Van Normandijen, Heer.

KAREL.

Wat hoor ik, ach! ik reken,

My heel verlooren, zo 'k dit huuwlyk niet kan breeken.
Wat raad hier toe?

LEONOOR.

Maar hoor, na dat ik heb verstaan,
De reeden waarom hy niet herwaards aan wou gaan,
Is dat hy nimmermeer Constantia voor dezen
Gezien heeft, 't is een bloed hy het een mislyk weezen,
Een wonderlyk Figuur.

THIBAUT.

Dat is ons al bekend.
'k Wouw dat hy aan de galg gehangen was die Vent.

LEONOOR.

Hy is my toegestuurd van een van myne vrinden,
Om uit te rusten eer hy hier zyn Bruid kwam vinden:
Daar is wel kans om hem te doeken, want hy weet,
Hier nergens van, en 't is aan hem heel wel besteet.
Uw dienaar Flip die moet zich aanstonds gaan verkleeden,
Gelyk een Dwerg, mismaakt van boven tot beneeden.

FLIP.

Ik als een Dwergje?

LEONOOR.

Ja, wy zullen, in die schyn,
Hem doen gelooven dat gy zult zyn Vryster zyn.

FLIP.

't Is deftig overleid.

LEONOOR.

Gy moet hem zo ontfangen,
Dat hy niet licht weêr na een Juffer zal verlangen.

FLIP.

Maar zacht.... Ja 't zal wel gaan; ik maak my aanstonds reed,
'k Ben in een oogenblik, gelyk een Dwerg, gekleed.

LEONOOR.

Nu, Thibaut, gy zult voor Cornelio ageeren,
Steek u maar aanstonds zo wat slechtjes in de kleêren.

FLIP.

Ik zal uw Dochter zyn.

THIBAUT.

En ik, in ſchyn, uw Vaâr.

FLIP.

Die dingen zullen gaan; ik maak my aanſtonds klaar.

ACHTSTE TOONEEL.

KAREL, THIBAUT, LEONOOR.

THIBAUT.

'tBEhaagt my wonderlyk, heel! goed ik zal die zaaken
Wel ſtellen, 'k doe hem haaſt van haar afkeerig maa-
Hy komt zeer net van pas, ik zal met Flip, uw Knecht, (ken.
Die meê op guitery, als ik, is afgerecht,
Die viezen Aap wel haaſt na Normandijen zenden;
Hy krygt goed koop een dragt vol ſlaagen op zyn lenden.

Tegen Leonoor.

Vertoef hier maar zo lang.

tegen Karel.

Myn Heer, gy moet hier in,
Uw rol meê ſpeelen. Kom, wy maaken een begin.

LEONOOR.

Hy zal hier aanſtonds zyn.

THIBAUT.

Doe hem maar wat verblyven.
Kom aan, wy zullen hem wel haaſt van hier verdryven.

LEONOOR.

Ik zal myn rol met hem wel ſpeelen, laat op my
Maar alles ſtaan, 'k weet raad tot zulk een vrijery,
Draal hier niet langer, laat de tyd niet gaan verlooren.

THIBAUT.

Kom, Heerſchop, 'k zal de reſt u binnen laaten hooren.

NEGENDE TOONEEL.

LEONOOR, CONSTANTIA, MARION.

CONSTANTIA.

WAt jaagt u herwaards, lokt de Wyntyd u ook uit?

LEONOOR.

Ja 'k ben hier ook verzocht. maar 'k hoor gy zyt de Bruid.

CONSTANTIA.

'k Geloof gy my wat scheerd

LEONOOR.

Ik meen het, zonder scheeren,
Ik heb hem, op 't verzoek van vrinden, doen logeeren
Tot mynent.

CONSTANTIA.

Wat zegt gy?

LEONOOR.

Dat hy hier haast zal zyn.

CONSTANTIA.

Ach! Marion, wat raad? haar zeggen dat heeft schyn.

MARION.

Ik zou, met Karel, gaan het haazepad verkiezen,
Zo zyt gy wis bevryd.

CONSTANTIA.

Zou ik myn eer verliezen?
Zou ik myn goed fatzoen. . .

MARION.

Wie ziet nou na zyn eer?
De Dochters, hedendaags, die doen dat nou wel meêr.
Een Juffer mag nu zelf wel een galant uitkeuren.

CONSTANTIA.

Een Juffer kan wel haast haar goede naam verbeuren.

MARION.

Is 't nouw de mode dat men praat zo van respekt?
Half eerlyk is genoeg; heel eerlyk word begekt.
Hoor, Juffrouw, ga maar heen, 't mag met fatzoen geschieden.

CON-

CONSTANTIA.

Dat 's by kanalje maar geen eerelyke lieden.

MARION.

't Kan by de boeren voor galanterie bestaan,
Zo word het nu genaamd, daar kan het onder gaan.

LEONOOR.

Wees niet verlegen; hoor, men zel die zaak wel schikken.

CONSTANTIA.

Zou 'k niet verlegen zyn? 'k moet voor dat huuwlyk schrikken.

LEONOOR.

Wees maar te vreden. hoor, wy zullen hem, na 'k meen,
Wel haast verzenden met een groote blaauwe scheen.
De dingen zyn besteld, men zal hem bastonneeren,
En, voor een Juffer, met wat slaagen doen vereeren.
Daar komt hy, aan een kant; indien dat hy u zag
Zo was het hier verbrust, al 't werk in duigen lag.

CONSTANTIA.

'k Begeef my weêr in huis, 'k zal my op u vertrouwen.

LEONOOR.

Wy zullen 't werk wel met dat apebakkus brouwen.

TIENDE TOONEEL.

LEONOOR, ROBBERT *en* SJAAK, *zynde allebei uitheemsch gekleed.*

ROBBERT.

KOm, Sjaak, recht achter my, marcheer nu met my voort,
'k Moet zien of gy het doet zo als het hier behoord.

SJAAK.

Maar wat zal dat nouw zyn? hebt gy alreeds vergeeten,
Dat ik uw Neef ben?

ROBBERT.

Ja wel, zou ik dat niet weeten,
Gy zyt myn Neef; maar hoor, nu speeld gy voor myn knecht,
Gy

Gy zyt nu myn Lakei. wel, 't was geweldig flecht,
Dat ik by myn Matres met geen Lakei zou koomen,
Zy ſtuurden my weêrom, dat heb ik al vernoomen.

SJAAK.

'k Verſta jouw, Robbert Neef.

ROBBERT.

Wat Neef, gy zult myn Heer
My noemen; weet dat ik voor alles dit begeer.
Uw naam zal Flodder zyn, en als wy haar ontmoeten,
Dan zult gy aanſtonds u begeeven aan haar voeten,
Want ik heb groot reſpekt voor myn aanſtaande Bruid.

SJAAK.

Maar Flodder, Robbert Neef, die naam wat mislyk luid.

ROBBERT.

Ik moet den Adel hier, in ſpyt van elk, braveeren.

SJAAK.

't Is wel; maar Neef......

ROBBERT.

Al weêr? gy zoud my affronteeren,
Jouw zot, ga voort na huis, gy zou niet, als 't behoord,
My reſpekteeren; voort, eer gy my meêr verſtoord.
Ga, wacht my, want ik weet het zal dan beter weezen,
Dat ik my, zonder u, vind by myn Uitgeleezen.

SJAAK.

Maar, Robbert Neef, laat my.....

ROBBERT.

Uit myn gezigt, Schavuit;
Ik mag niet langer met kanalje zyn gebruid.
Loop, laat de paerden, in het Wet, haar eens verluchten,
En wacht my tot ik kom.

LEONOOR.

,,O Neef! hoe zult gy zuchten.

SJAAK.

Wel, Neef, ik ga zo heên.

ELFDE TOONEEL.

LEONOOR, ROBBERT.

LEONOOR.

Dat is een wakker knecht.

ROBBERT.

Dat is een Schoft die geen verstand heeft, 'k onderrecht,
Die boeren vlegel om de waereld meê te kennen,
Maar 't schynt een ezel van zyn tred niet is te wennen.

LEONOOR.

Hy scheen heel willig, en uw Neef, was heel beleefd,
't Is pryslyk die een zucht voor zyne vrinden heeft.

ROBBERT.

Dat plompe beest, myn Neef. . . . maar 'k mag my niet verstooren,
Hoe ver hy my bestaat zal ik u eens doen hooren;
Myn Vader had een Moei, dat was een Hoerekind,
En deze Moei wierd van myn Moeders Oom bemind,
Die ook een Basterd was, waar van zy heeft gehouwen,
Een Bastaard Dochter, die een Gauwedief ging trouwen,
Hier uit sproot deze Neef, die my in dit lievrei
Is meê gegeeven, om te dienen voor Lakei.

LEONOOR.

Een braaf geslacht, na 'k hoor.

ROBBERT.

Nu kund gy hier uit weeten,
Dat hy myn Neef, maar van de linker zy kan heeten.
Wy zetten ons geslacht aan die kant wakker aan.

LEONOOR.

Wel die manier is goed, braaf, dat geslacht kan gaan.

ROBBERT.

Myn Vader, heeft my, om die zaaken te beletten,
En dat ik ons geslacht niet links meê voort zou zetten,
Nu herwaards aan gestuurd, en heilikt my zo vroeg;
Zie, 'k ben maar veertig jaar.

LEONOOR.

Die jaaren zyn genoeg,
De rechten ouderdom, volmaakt in alle deelen.
Gy zyt bevallig, en vol zwier, men zou u ſteelen.

ROBBERT.

'k Ben maar een eenig zoon, en om dat ons geſlacht
Niet uit zou ſterven, zo verlang ik dag en nacht,
Om my in 't huuwlyk met myn Schoone te verbinden.

LEONOOR.

Gy maakt hier in een jaar door haar veel goeije Vrinden.
't Was jammer dat men uw geſlacht uitſterven liet.

ROBBERT.

Myn Vader is Baljuw, en heeft een groot gebied,
Myn Overgrootvâar heeft dat ampt ook al bezeeten;
Is dat niet braaf, Madam?

LEONOOR.

Heel braaf, ja wel te weeten.
Wat zal Cornelio gelukkig zyn, myn Heer,
Dat gy zyn Schoonzoon word; de Dochter noch al meêr,
Dat zy met zulk een man verſlyten zal haar daagen.
Waard gy noch niet verzeid, ik wou 't met u wel waagen.

ROBBERT.

Maar is zyn Dochter wel wat goelyk? want ik hou,
Byzonder van een ſchoon, en zoete jonge vrouw.

LEONOOR.

Dat moet gy zelf bezien.

ROBBERT.

Ten minſten zal zy weezen
Begaafd met goed verſtand.

LEONOOR.

Daar is zy om gepreezen.

ROBBERT.

Men zegt de Dochters hier zyn Dous en zacht van aard,
En daar en boven zyn zy ongemeen galjaart,
Galand, aanvallig, ja gaan andre ver te boven.

LEO-

LEONOOR.

De Jufters van dit Land, indien gy 't wild gelooven,
Die zetten haar geslacht ook, van de linkse kant,
Geweldig voort, zy zyn heel zwierig en galant.
Daar komt uw Engelin, gelyk een paauw, aantreeden.

TWAALFDE TOONEEL.

ROBBERT, LEONOOR, FLIP, *als een Dwerg.*

ROBBERT.

DAt wonderlyk figuur?

LEONOOR.

Wel waard om aangebeden
Te worden.

Flip nygt eenige malen tegen Robbert en Leonoor.

ROBBERT.

'tKan niet zyn, Madame, wat een praat!
Dat myn Beminde? neen! gy scheert my in der daad.

LEONOOR.

Myn Heer, 't is uw Matres, ik bid u, wil haar groeten.

ROBBERT.

Hoe! is zy dat, Madam? wat zal my hier ontmoeten?

LEONOOR.

Zy is het; spreek haar aan.

ROBBERT.

Dat is niet mooglyk, neen!

FLIP.

Wat is dit voor een Nar?

LEONOOR.

Nu maak u wat gemeen.

FLIP.

't Lykt wel een Baviaan.

LEONOOR.

Hy komt om u te trouwen.

FLIP.

Een goê remedje, om de liefde my te onthouwen.

Dat Apebakkus, foei, die Zotskap, zulken Beest,
Zal dat myn Man zyn, die geen leeven heeft noch geest,
Die Stilleveeger, die geen tong heeft om te spreeken?
Laat ik getrouwd zyn,'k zal den hals wel haast hem breeken.

ROBBERT.

Dat 's een bejegening! maar wat fatzoen is dat?

LEONOOR.

De Dochters van dit Land zyn leevendig, gy vat
Haar woorden heel niet wel, dat zyn galanterijen.

ROBBERT.

Is dat galantery, dan mag de Henker vrijen.

LEONOOR.

Maar als zy Vrouwen zyn vergaat dat altemaal.

FLIP.

Dat is een Meerkat, hy blyft staan, gelyk een paal.
Zal hy zyn kompliment niet doen, en na behooren?
Ik zal hem gaaten door zyn neus en ooren booren.
Is dat een Man voor my? een Juffertje zo fier,
Als ik ben, die aan elk kan geeven zoet pleizier;
Ja, die aan 't oog alleen van de Adel kan behaagen,
Daar duizende galands my van haar liefde klaagen?

LEONOOR.

Zy heeft gelyk, myn Heer, ik bid u spreek haar aan,
Geef haar respekt.

ROBBERT.

Zie daar het Huuwlyk is gedaan,
Zy heeft geen zin in my, dan vind ik my ontslagen,
Ik heb in dit figuur in 't minste geen behaagen.
Hou, hola, Flodder, voort, voort zadeld my myn paerd,
'k Laat u voor de Adel, want uw weezen my vervaard.

FLIP.

Neen, neen, dat gaat zo niet, gy zult zo niet passeeren,
Gy moet met myn Papa ook eerst eens redeneeren;
'k Geloof dat uw gelaat, uw weezen en gestalt
Hem wel behaagen zal.

ROB-

ROBBERT.

Maar uwe dat gevalt
My in het minste niet. dat is een neus! en de oogen
Die puilen uit uw kop, wat hebt gy groot vermoogen....

FLIP.

Gy bent wat scheef, wat krom, wat bultig, maar geen nood,
Dat 's wel te helpen.

ROBBERT.

Maar helpt gy u zelf, Malloot.
Wat of dit Kreng aan my op 't lest nog niet zal zeggen?

FLIP.

Ik zal myn stok die Zot doen over de ooren leggen.
Ik, ik! my helpen, die volmaakt ben en gezond?
'k Zal 't hem betaalen dit verwyt, dien lompen Hond,
Die zyn respekt niet aan een Juffertje kan geeven.

LEONOOR.

Hy weet niet wat hy zeid, hy is hier niet bedreeven,
Het zal wel beteren, verstoor u niet te veel.

FLIP.

Die lompen Eezel, krom, gebochchelt, mank en scheel!
Wat of myn Vader my niet al komt toe te stuuren?
Patientie, wacht ik zal zyn ooren hem wel schuuren,
Laat ik zyn Vrouw maar zyn, 'k zweer dat ik my haast (wreek.

ROBBERT.

Dan mag ik lijen dat ik hals en beenen breek
Indien dat zulks geschied.

DERTIENDE TOONEEL.

ROBBERT, LEONOOR, FLIP, THIBAUT *hinkende, met een zwarte Mantel, en een Pleister op zyn oog.*

FLIP.

Ach! gy zyt wel gekoomen,
Papatje, doe die Schoft eens van de nikker droomen,

 Die

Die my zo affronteerd, die geen verstand en heeft.
Ei, maak die Moesaap toch, dat bid ik u, beleefd,
Leer hem manieren om een Juffer te onderhouwen,
Of myn genegentheid die gaat geheel van 't trouwen.

THIBAUT.

Zyt welkom, Schoonzoon. maar hoe komt zy zo verstoord?

FLIP.

Hy 's in de bolster noch, hy weet niet hoe het hoord.

THIBAUT.

Hy zal wel leeren hoe dat hy behoord te leeven,
Om ymand van fatzoen zo 't hoord respekt te geeven.

FLIP.

'k Mag hem niet langer zien, hy staat my gantsch niet aan.

VEERTIENDE TOONEEL.

ROBBERT, LEONOOR, THIBAUT.

THIBAUT.

ZY is wat kluchtig; zie, ze is jong het zal wel gaan,
Als zy wat ouwer word, dat moet gy niet eens hooren,
Dat is maar railjerie.

ROBBERT.

Hier ben ik schoon geschooren!
Wel! wat zal dat noch zyn? maar help my eens te recht,
Is dat myn Schoonvaâr?

LEONOOR.

Ja.

ROBBERT.

'k Beken hy is heel slecht,
Dat is een lomp geslacht.

THIBAUT.

Maar wat ik u zou vraagen,
Hoe vaart uw Vaâr al? zuipt die Zwelgbast nog by vlaagen,
Gelyk hy plag te doen?

ROBBERT.

Hoe raak ik hier best uit?

Myn

Myn Vader zuipen?

THIBAUT.

Ja; gy lykt hem op een duit.
Hy vreet ook, als een beest, en, na 'k heb hooren zeggen,
Zo doet ge u best meê om uw darmen vol te leggen.
Maar myne Dochter zal u al deze overdaad,
Wel afdoen wennen; ô! zy weet daar toe wel raad.
Gy zult voortaan heel na haar lessen moeten leeven,
Zy zal u tweemaal 's weeks maar weinig te eeten geeven,
En gantsch geen drinken, dat beneemt u het verstand.

ROBBERT.

Is dat myn Schoonvaâr? 't lykt veel eer een Boer van 't land.
Wie hoorden zulk een taal, geen eeten noch geen drinken?

THIBAUT.

Veel drinken doet een man sterk uit zyn azem stinken,
Dat kan myn Dochter niet verdraagen.

ROBBERT.

Wat een plaag!

THIBAUT.

Foei, foei! 't is schande dat men overlaad zyn maag.

LEONOOR.

't Huis van uw Schoonvaâr dat zal wel zo eedel weezen,
Als 't uwe, zyn geslacht dat is alom gepreezen.

ROBBERT.

Het mogt de drommel zyn.

THIBAUT.

Myn Schoonzoon, na ik gis,
Die schynt niet wel vernoegd, wat of de reeden is?
Of hebt gy reeds te veel pleizier van ons genooten?

ROBBERT.

O! neen, myn Vader heeft myn huuwlyk nooit gesloten,
Met dit Kanalje, neen! daar moet een ander zyn,
Als die Cornelio, Madame.

LEONOOR.

't Heeft geen schyn,
Of zo 'er noch een is, 't geen ik niet kan vertrouwen,
Die 's van de linker zy, maar deze moet gy houwen,

In rechte linie, uit zyn overoud geslacht.
Ik ken geen anderen, in naam, in daad of magt.

VYFTIENDE TOONEEL.

ROBBERT, LEONOOR, THIBAUT, FLIP *noch als een Dwerg*, KAREL *als een Switser.*

THIBAUT.

DAar is myn Neef, 'k moet hem myn Schoonzoon prezenteeren,

Thibaut en Karel maaken eenige complimenten.

Zyt welkom, Neef. zie daar die zal 't geslacht vermeêren;
Deez' zal myn Schoonzoon zyn.

KAREL.

Dat is een braave Vent,
Hy heeft een schoone rug, een kaerel, seldrement!
Hy is bekwaam om braaf 't muskwet te konnen draagen.
Ik ben uw dienaar, Neef.

ROBBERT.

„ Dat zyn noch slimmer plaagen.
„ Is deze Snoeshaan ook al in dit lomp geslacht?
„ Een schoone hoop den brui.

LEONOOR.

„ Ik bid u, spreek wat zacht;
„ Zyn Neef is Mandrikart, die op zyn minst, na 'k reeken,
„ Hier weekelyks een man drie vier den hals doed breeken.

ROBBERT.

„ Vier mannen yder weke?

LEONOOR.

„ Ten minsten.

ROBBERT.

„ Wel zie daar,
„ Dat is een vreemt geslacht. hier loop ik groot gevaâr,
„ Ach! mogt ik wederom na Normandijen kruipen.

KAREL.

De duivel haal my, Oom, ik moet met hem eens zuipen
Een dichte roes.

THIBAUT.

Goed, Neef, dat is een goeije zaak,
Dat heeft zyn reden, en gy doed my groot vermaak.

KAREL.

Kom aan, sa wakker, Neef, laat ons een beker storten.

ROBBERT.

Die Snorker, vrees ik, zal myn leeven noch verkorten.
'k Bedankje, Neef, my lust.....

KAREL.

Kom, kom, gy moet 'er aan.

ROBBERT.

Ik kan niet drinken. „ bloed! hoe zal dit hier vergaan?

KAREL.

Ten minsten rookt gy eens, wy zullen tabakkeeren,
Kom Neef, en dan de keel daar op eens helder smeeren.

ROBBERT.

Ik rooken? 'k heb geen pyp ooit in myn mond gehad.

KAREL.

Dat is een zotten Hond, wat viezer Uil is dat!

FLIP.

Het is een Plomperd, die noch gantsch niet weet te leeven,
Kozyn, beschaaf hem wat, maak hem toch wat bedreeven.

KAREL.

Ik sta u borg daar voor, dat ik een ander man,
Van hem zal maaken.

ROBBERT.

„ Bloed! hier raak ik in de pan!
„ Aan wat geslacht wil my myn Vader uit doen trouwen?

KAREL.

Maar, Oom, gy meend zo haast geen Bruiloft noch te hou- (wen?

THIBAUT.

Neen, neen, 'k heb noch geen haast.

KAREL.

Dat is heel wel gedaan,
Hy moet een jaar vyf zes meê in Kampanje gaan.
Myn Nicht, dan zal hy u wat meêr respekt toedraagen,
En weeten met fatzoen een Juffer te behaagen.

FLIP.

Ja, Neef, dat's zeker goed.

ROBBERT.

„Ach! Leonoor, wat raad?
„Ik in Kampanje?

LEONOOR.

„Ja, hy is te ſchrik'lyk kwaad.

KAREL.

Ik laat hem zekerlyk in duizend ſtukken kappen,
Of'k zal hem al het bloed doen uit zyn ad'ren tappen,
Zo ik geen and're vent van deze Kaerel maak,
Dat is voor my gantſch niet, ja maar een kleene zaak.

ROBBERT.

Een kleene zaak den brui? daar zulje noch van hooren.

LEONOOR.

Hy zoekt recrutes; och! gy moet hem niet verſtooren,
Dat hy u niet en hoord.

KAREL.

Marcheer eens na my toe,
Sa wakker, Neef, recht op.

ROBBERT.

Wat zal dit zyn? maar hoe
Kom ik hier beſt van daan?

KAREL.

Gy ſteld u hier dan tegen;
Potsnikkel, 'k ryg den beeſt zo aanſtonds aan myn degen,

ROBBERT.

„Dat is een Helhond! ach! hoe kom ik in dit land?

LEONOOR.

„Maak hem niet boos, marcheer of gy raakt wis van kant,
„Hy heeft noch iemand van de week den hals gebrooken:
„Marcheer, myn Heer, noch eens, of 't zal hier vreeſlyk (ſpooken.

FLIP, *met hem marcheerende.*

Voort, voort, geef my de hand, maak hier geen bruijery.

KAREL.

Ziezo, Kozyn, dat's hubs; kom aan, nu moeten wy
Eens zien, hoe ſchoon dat gy een beker uit kund zuipen.

ROB-

ROBBERT.

Ik voel myn bloed van 't hoofd tot in de toonen kruipen.

LEONOOR *tegen Karel.*

„ Daar komt Cornelio, wil met hem aaſtonds gaan,
„ Ik zie uw Zuſter met uw Moei daar by hem ſtaan.

KAREL.

„ Myn Zuſter met myn Moei, wat droes zyn dat voor plaa- (gen?
„ Wy gaan, maar geeven hem de huid heel dicht vol ſlaagen.

Karel en Flip neemen Robbert tuſſchen haar beiden, en leiden hem weg.

FLIP.

Aanſtaande Man, kom voort.

KAREL.

Wy zullen Glas, voor Glas,
Eens helder leegen.

ROBBERT.

'k Wouw hy voor zint felten was.

ZESTIENDE TOONEEL.

LEONOOR, CORNELIO, CORNELIA, ANGELIKA.

LEONOOR.

WEl Juffer, ben je daar? komt gy ons viſiteeren?

CORNELIA.

Ik kom de Wyntyd met myn Nichje hier paſſeeren,
By Heer Cornelio.

CORNELIO.

Madame, gy vereerd,
My op het allerhoogſt, al wat gy maar begeerd
Is hier tot uwen dienſt.

LEONOOR.

Wat is 't een vreugd zyn Vrinden,
Aan alle kanten waar men komen mag te vinden!

CORNELIA.

Myn Heer Cornelio is waarlyk heel beleefd,
De gantſche waereld hy daar van een voorbeeld geeft.

CORNELIO.

Ei, ei, Madame, laat....

LEONOOR.

Myn Heer die is bedreeven,
Die kan de waereld, weet hoe datmen hoord te leeven.
Dat zoete Juffertje, Mevrouw, is dat uw Nicht?

CORNELIA.

Dat is zy zelf. voldoe, Angelika, uw pligt.

ANGELIKA.

Uw dienaares, Madam; 't is my genoeg te hooren
Dat s'uw Vrinden is, Moei.

CORNELIA.

Zie zo, myn Uitverkooren.
Is dat niet lief, Madam?

LEONOOR.

't Is admirabel goed,
Ze is leevendig van geest en deftig opgevoed.

CORNELIO.

Niet waar? wat is zy fraai!

LEONOOR.

Vol aangenaame zeden.

CORNELIO.

Mejuffers, daar 's myn huis, laat ons na binnen treeden,
Ik bid neem uw gemak, en gun my dat pleizier.

ANGELIKA.

'k Verlang, met al myn hart, dat ik uw Dochter hier
Omhelzen mag.

CORNELIO.

Zy zal, met vreugden, haast bewyzen
't Respekt, dat toekomt zulk een Schoone, waard te pryzen.

CORNELIA.

Met uw verlof wy gaan.

CORNELIO, *haar naziende.*

Hoe zwierig! hoe adret!
Wat is ze aanvallig! wat een minnelyke tret!
Blyf hier een weinig, want ik heb u iets te vraagen,
Daar aangeleegen is.

ZE-

ZEVENTIENDE TOONEEL.

LEONOOR.

Hoe zal hy hoorens draagen,
Na 'k merk is dit zyn Bruid, dat kan nu niet beſtaan,
Zo jong en hy zo grys. In de ouwe tyd kon 't gaan,
Toen, hoofd voor hoofd, een man had twee drie honderd
Vrouwen,
Als in Turkijen, daar zulks noch werd onderhouwen,
Hier is 't een aâr klimaat, hier zynder, na ik meen,
Die hedendaags zyn met geen tien paar mans te vreên.
De klad die komt 'er in gelyk in alle zaaken....
Maar daar is hy al weêr; laat ik dit praatje ſtaaken.

ACHTIENDE TOONEEL.

LEONOOR, CORNELIO.

CORNELIO.

Die Juffers, die hier zyn, zyn die by u bekend?

LEONOOR.

Heel wel, die Dame die bezit een groot talent;
Ze is eerlyk, minzaam, wys, zy kan aan elk behaagen,
Ze is vrolyk, heel beleefd, ja is in als volſlaagen,
Believend, deugdzaam, heel volmaakt tot in de grond,
Gy bent gelukkig, dat gy zulk gezelſchap vond.

CORNELIO.

Kend gy haar Nichjen ook?

LEONOOR.

Dat zal ik u doen hooren,
De gantſche wysheid is by haar in 't klein gebooren,
Van ſchoonheid een model, een Juffer opgevoed,
Myn Heer, als een Prinſes, van weezen, altoos zoet,
't Hart, als een Koningin, doet elk in liefde blaaken,
Zy heeft Talenten om alleen volmaakt te maaken,
Een dochter vyf of zes.

CORNELIO.

Gy maakt my zo verheugd,
Dat ik niet duuren kan. wel wat een groote vreugd!
'k Node u te bruiloft.

LEONOOR.

O! gy boert, het kan niet weezen,
Meend gy te trouwen met die Schoonheid, nooit volpree-
Dat zoete Juffertje? (zen?

CORNELIO.

Daar ben ik aan verloofd.
Wat groot geluk, niet waar?

LEONOOR, *steekende twee vingers op.*

Wat hangt u over 't hoofd,
Een stapel van pleizier, ze is na uw lyf gewassen.

CORNELIO.

Wel, dat is recht, zy zou aan niemand anders passen.

LEONOOR.

Dat meen ik zeker ook.

CORNELIO.

Zy lykt heel na men lyf,
'k Verlang al hart'lyk na dit smaak'lyk tydverdryf.
Ik ga my zeker aan die snoepery te buiten.
Wat lieve schepzeltjes staan uit ons voort te spruiten!
Myn oogen scheem'ren my wanneer ik denk aan haar.

LEONOOR.

Het zal volmaakt zyn, ja in lang geen beter Paar.

CORNELIO.

De pols die jaagt me dat ik nauwelyks kan spreeken.

LEONOOR.

Een sterke pols, myn Heer, dat is een heel goed teken.

CORNELIO.

Wanneer ik ben getrouwd zal ik, van stonden aan,
My nu met eenen van myn Dochter zien te ontslaan;
Ik wacht haar Minnaar hier, daar ik ze aan uit zal geeven;
Ik hoop niet dat zy my hier in zal wederstreeven.

NEGENTIENDE TOONEEL.

CORNELIO, LEONOOR, ROBBERT, *achter het Tooneel, eenige maalen, moord en brand ſchreeuwende,* SJAAK.

ROBBERT.

HElp, help! moord, brand, ach help! brand, brand!
ik werd vermoord.

CORNELIO.

Wie heeft zyn dagen ooit zulk ſchreeuwen meêr gehoord!
Hoe maakt gy zulk misbaar?

LEONOOR.

„ Hy is 't gewis ontloopen.

ROBBERT, *geduurig omziende.*

Moord, moord, ach help! myn Heer, ach! ach! ik wil ver-
Dat gy my helpen zult. (hoopen,

CORNELIO.

Wat is hier dan te doen?
Wie heeft het u gedaan? wel, dat is geen fatzoen,
Ik hoorde nooit noch zulk een ſchot vol varkens raazen,
Gy zoud de waereld wel met dit geſchreeuw verbaazen.

LEONOOR.

„ Daar is de Schoonzoon, met de Schoonvaâr, by elkaâr.
„ Ik waarſchuuw Karel, dat zyn min nu geen gevaar
„ Meêr loopen zal, dat hy zyn Zuſter ſtaat te trouwen,
„ Dan moogen zy gelyk hier haaſt de bruiloft houwen.

TWINTIGSTE TOONEEL.

CORNELIO, ROBBERT, SJAAK.

CORNELIO.

WAt hebben ze u gedaan? wie zyt gy?

ROBBERT.

Ach! ik kan
Noch naauw bedaaren. weet, ik ben een eerlyk man,
Uit Normandijen.

CORNELIO.

Wat, komt gy uit Normandijen?

ROB-

ROBBERT.

Ja, Heer, ik kwam hier om een Juffertje te vrijen
Van heer Cornelio, maar 't is een Beest, een Guit,
Die my veel ſlaagen heeft doen tellen op myn huit.

CORNELIO.

Zie toe wat dat gy zegt.

ROBBERT.

Ik heb nu niet te vreezen.

CORNELIO.

„ Na 'k hooren kan zal dit myn Dochters Vrijer weezen.

ROBBERT.

Ik zeg de waarheid van dit ouwe Hoorenbeeſt;
Het is een lomp geſlacht, daar yder hier voor vreeſt;
De grootſte rekel als ooit de aarde voort kan teelen.

CORNELIO.

Gy maakt het al te bont.

ROBBERT.

Die Schurk heeft my doen ſtreelen,
Met lendeſmeer, dat my het gantſche rugbeen kraakt,
Hy heeft een Dochter, een figuur, geheel mismaakt,
Het lompſte ſchepzel dat 'er immer is gebooren;
Ja die geen weêrgâ heeft, die niemand zal bekooren,
Gebochcheld, krom en ſcheef, en boos, gelyk de droes.

CORNELIO.

Niet hooger, zie wel toe.

ROBBERT.

O! 't is een mengelmoes
Van fielten onder een, hy heeft noch, daar en boven,
Een duivel van een Neef; myn Heer, wil my gelooven,
Het is een hangebaſt, een ſchurk die niemand acht.
Ik beef, als ik gedenk aan 't gruwelyk geſlacht
Van die Cornelio.

CORNELIO.

Hou op my 't hoofd te breeken,
Gy dwaazen Nar, en leer bedachtelyker ſpreeken,
Van eerelyke liên.

ROB-

ROBBERT.

De pikken haal my weg,
Indien 't geen waarheid is het geen dat ik u zeg.
Gy kent die Saters niet, Galgvogels al te zaamen.

CORNELIO.

Wel, lompen Vlegel, foei, gy hoord u wat te schaamen.
Weet gy wel wie ik ben?

ROBBERT.

Ik denk een eerlyk man.

CORNELIO.

Zie hier Cornelio.

ROBBERT.

Gy, gy, myn Heer? hoe kan
Zulks moog'lyk zyn? ô! neen, Cornelio gaat hinken,
Stinkt sterk na knoflook, zit met zyn geslacht te drinken,
Daar ginder in een kroeg.

CORNELIO.

Die Guit heeft zyn verstand,
Gewis verlooren.

ROBBERT.

„ Ach! hoe kom ik in dit land?

CORNELIO.

Noch eens, ik ben het zelf.

ROBBERT.

'k Zeg, neen.

CORNELIO.

Wie heeft zyn daagen!
Weet ik niet wie ik ben? hy komt om my te plaagen.

ROBBERT.

Hebt gy een dochter?

CORNELIO.

Ja.

ROBBERT.

Hoe is zy toch van leest?
Is 't niet een lomp figuur?

CORNELIO.

Wel neen ze, zotten Beest.

ROB-

ROBBERT.

Zyn Dochter die ziet ſcheel, gaat mank, heeft ſcheeve voeten,
Een Dwergje, pas zo hoog.

CORNELIO.

Wat zal my noch ontmoeten!

ROBBERT.

Het is een Monſter van geen menſchen voortgeteeld.

CORNELIO.

'k Begryp dat niet, men heeft my hier een pots geſpeeld.

ROBBERT.

Zyn Neef, dat Beeſt, zocht me in kampanje te doen trekken.

CORNELIO.

Ik hoor het wel, men heeft met u wat willen gekken.
'k Moet lachchen tegens dank, men heeft u wat geplaagd.

ROBBERT.

Geplaagd, ja daar myn rug de tekens noch van draagt;
O my! 't is alles deur. ik gun een aâr die plaagen,
'k Ben half gerabraakt, hoe is 't moog'lyk te verdraagen?
Myn goeije Flodder, ik beklaag u al te zeer,
Gy bent zo murw geklopt, gelyk een mantjes peer.

SJAAK.

Och! Robbert Neef, ik ben van onderen tot boven,
Gebeukt, als berger vis.

ROBBERT.

Ik wil het wel gelooven.

CORNELIO.

Men heeft met jouw, en my, na dat ik kan verſtaan,
Eens willen lachchen.

ROBBERT.

Maar met knuppels zo te ſlaan;
Dat is geen lachchen, neen!

CORNELIO.

Wy zullen van die ſtreeken;
Indien 't te pas komt, op een and're tyd eens ſpreeken.
Ik ben Cornelio, myn Dochter, dat gy 't weet,
Die is niet ſcheef, noch krom, noch heeft het minſte leed,

Als maar een klein gebrek, 't geen overgaat na 't trouwen.

ROBBERT.

In dat geval zal ik my voor uw Schoonzoon houwen;
Ik ben Roberto, daar 's een briefje van myn vaâr.

CORNELIO.

Dat is zyn wapen en zyn hand. *leest zoetjes.*

EENENTWINTIGSTE TOONEEL.

CORNELIO, ROBBERT. SJAAK, KAREL en LEONOOR, *in een hoek van 't Tooneel.*

LEONOOR.

,, VRees niet, zie daar
,, Daar staan zy by malkaâr, begeef u maar na binnen;
,, Laat ons nu voort begaan, wy zullen 't spel wel winnen.

KAREL.

,, Ik laat het op u staan.

LEONOOR.

,, Flip moet voor zyn pleizier,
,, Hem noch wat bruijen, hy is aanstonds weder hier,
,, Wees maar gerust uw zaak is zeker nu behouwen,
,, Myn Heer Cornelio zal met uw Zuster trouwen,
,, Hy heeft het my gezegd.

TWEEENTWINTIGSTE TOONEEL.

CORNELIO, ROBBERT, LEONOOR, SJAAK.

LEONOOR.

WEl, hebt gy al gehoord,
Waarom die Bullebak zo schreeuwde brand en moord?

ROBBERT.

Myn lieve Flodder Neef, wat zal ons overkoomen?

SJAAK.

Die knuppelkoek daar zal ik meenigmaal van droomen,
Zo vreeslyk klop! was ik in Normandijen, Broêr,
Gy kreeg my hier niet, om de nikker noch zyn moêr.

COR-

CORNELIO.

Gebuurtje, 't is de Zoon van een van myne vrinden,
Die hier komt om zich aan myn Dochter te verbinden,
Hem is een pots gespeeld.

ROBBERT *tegen Leonoor.*

Ik heb 't u wel gezegd,
Dat ik hier even by dat volk niet was te recht.

LEONOOR.

Ik ben verblyd dat gy de rechte hebt gekreegen.
Uw Schoonzoon, na het scheen, was al te zeer verlegen.

ROBBERT.

Had ik u maar geloofd, Bedriegster, daar gy staat.

CORNELIO.

Hoe, Schoonzoon, wat is dat?

ROBBERT.

Zy heeft, met raad en daad,
't Kanalje bygestaan, zy wouw my doen gelooven,
Dat ik te recht was.

LEONOOR.

't Schynt uw Schoonzoon is bestooven,
Het leuterd met hem, hy is met de nar gekweld,
De lucht is hier te sterk, zyn breinkas is ontsteld.

ROBBERT.

Zeg vry de hond is dol. wat gruuwelyke plaagen!

DRIEENTWINTIGSTE TOONEEL.

CORNELIO, ROBBERT, LEONOOR,
SJAAK, THIBAUT.

THIBAUT.

MYn Heer, een Dame kwam zo aanstonds na u vraagen.

CORNELIO.

Een Dame! waar van daan?

THIBAUT.

Zy komt zo uit de stad,
Zy zei... wat zei zy ook...... dat ze u te zeggen had,
Iets van noodzaaklykheid, maar'k heb het schoon vergeeten,

Zy

Zy zal hier aanstonds zyn, dan zal zy 't u doen weeten.

CORNELIO.

't Is wel, wy zullen 't zien, wat dat zy zeggen zal,
Wanneer zy by my komt.

Thibaut gaat voor Robbert staan, en hem van onderen tot boven, met een klein Lantaarntje, 't geen hy uit zyn zak haald, beziende, begint te lachchen.

ROBBERT.

Wel, Kinkel, zyt gy mal?
'k Geloof dat dezen ook met my de gek zal scheeren.

THIBAUT.

Dat 's een Postuurtje, bloed! wat zit hy in de veeren.

CORNELIO.

Dat is myn Schoonzoon, zwyg.

THIBAUT.

Hy fopt ons zeker, Nicht,
Dat Apebakkus; kyk dat gluurd met zyn gezicht.

LEONOOR.

Neen, neen! hy fopt ze niet.

THIBAUT.

Hy schynt wel van de vroomen,
Is dit de man die gy expres doet overkoomen?
Dat Orientaaltje? wel, die Vrijer is zy waard,
Dat Borsje, dat daar staat, zo aardig, zo galjaart?

CORNELIO.

Dat is hy zelf daar ik myn Dochter aan zal trouwen.
Maar ik versta dat gy de snaater wat zult houwen.

THIBAUT.

Ik zwyg, maar weet, myn Heer, dat ik u zeggen moet,
Uw Dochters keur die is voorzeker eens zo goed.
Die Nachtuil, die by nacht en onty hier gaat waaren,
Die zal het ruim zo goed, als dartig zulke, klaaren.
Zy heeft haar al voorzien; dat krollen in de nacht,
Ik heb 't u wel gezegd, gy had zulks niet gedacht;
Maar wacht een weinig, 'k zal hem voort eens hier gaan haalen,
Dan kund gy hem bezien.

VIER EN TWINTIGSTE TOONEEL.

CORNELIO, ROBBERT, LEONOOR, SJAAK.

CORNELIO.

IK zal 't die Pry betaalen.
Gy hebt een Neef, die vry baldaadig is en ſtout.

ROBBERT.

Die Boer, dat is een Schoft, hy lykt, na myn onthoud,
Na die Cornelio, die my zo heeft bedroogen,
Maar de and're die zag ſcheel, en had ook geen twee oogen.

CORNELIO.

Neen, Schoonzoon! dat is mis.

VYF EN TWINTIGSTE TOONEEL.

CORNELIO, ROBBERT, LEONOOR, SJAAK, THIBAUT, FLIP *als een Juffrouw.*

THIBAUT.

DAar is de Juffer weêr,
Die aanſtonds na u vroeg.

ZES EN TWINTIGSTE TOONEEL.

CORNELIO, ROBBERT, LEONOOR, SJAAK, FLIP.

FLIP.

UW dienaares, myn Heer.

CORNELIO.

Uw dienaar, Juffertje.

ROBBERT.

Dat is een Uitgeleezen,
Dat is een braave Tas, heel ſmaakelyk van weezen,
Wat dunkt u, Floddertje? dat is een zoet gezicht.

SJAAK.

Die ſlagen vielen als een Hagelbui zo dicht,
Denktge om een Juffer noch?

ROBBERT.

De slagen zyn vergeeten,
Nu dat ik trouwen zal.

SJAAK.

My niet, heel wel te weeten.

LEONOOR *en Flip kussen malkanderen.*

Zyt welkom, myn Vrindin.

FLIP.

Ik ben op 't hoogst verblyd,
Dat ik u weder zie.

LEONOOR.

Ik heb, van tyd tot tyd,
Met al myn hart verlangd, dat gy my de eer zoud geeven
Van uw bezoek met uw....

FLIP.

Wat air van wel te leeven,
Bezit gy? 'k ben beschaamd, uw heusheid is te groot,
Ik blyf altoos verpligt voor de eer die 'k laast genoot.

CORNELIO.

Kend gy dat Juffertje?

LEONOOR.

't Is een van myn Vrindinnen,
Die om haar zoet humeur wel waard is te beminnen.

CORNELIO.

Maar 'k bid u, zeg my eens, wat jaagd u herwaards aan?

FLIP.

Drie Officiers die hier ter Wyntyd zouden gaan,
Die hebben my verzocht; en wyl ik heb vernomen,
Uit Normandijen hier een Vrijer is gekomen
Die Robbert heet, om, met de Dochter van myn Heer,
Te trouwen, heb ik, tot herstelling van myn eer,
My, met hen, hier vervoegd, om 't huuw'lyk te beletten,
En zal, zo 't mooglyk is, zulks trachten om te zetten.

ROBBERT.

Myn huuw'lyk? uit wat kracht?

FLIP.

Trouwloozen, uit wat kracht!

Dat weet gy zelver beſt.

CORNELIO.

Dat had ik niet verwacht.
Wel, Schoonzoon, wat is dat?

ROBBERT.

Ik wens my alle plaagen,
Zo ik dit Schepzel ooit gezien heb van myn dagen.

SJAAK.

Och! Robbert Neef, dat ſtaat ons miſlyk, ô! gantſch bloed,
Hoe komt gy hier te pal by zulk een ſlinks gebroed!

ROBBERT.

Neen, Flodder Neef, ô neen! die Pry die moet het liegen,
Zy zullen my zo licht op nieu niet weêr bedriegen.

FLIP.

Gy hebt my niet gezien, die aan my zyt verloofd?
Verraader, 'k haal u ſtrak uw oogen uit het hoofd,
Laat my maar eens begaan, ik zal die ſchelm doen zwygen.

LEONOOR.

Ontſtel u niet gy mogt de ſtuipen daar van krygen,
Gy maakt u al te kwaad.

CORNELIO.

Wel, Schoonzoon, dat is net.

FLIP.

Maar hebt gy my niet in 't huishouwen neêr gezet?

ROBBERT.

Ik, ik? 'k weet nergens van.

FLIP.

Durft gy dit noch verzaaken,
Dan zal ik u het hart doen uit uw Lichchaam braaken.
Myn reputatie bloeide, als balſem, door het land,
Eer 'k van die Lichtmis wiſt.

CORNELIO.

Maar, Schoonzoon, wat een ſchand!

SJAAK.

Dat is een Furie, bloed! nu zyn wy gantſch verlooren,
Hier ſtaan we, als Aapen, die haar baarden zyn geſchooren.

ROB-

ROBBERT.

Myn lieve Floddertje!

SJAAK.

Myn lieve Robbert Neef!
Dat is noch ſlimmer, als het Dwergje, krom en ſcheef.

LEONOOR.

Zy was in yders oog een pronk en welbehaagen.

FLIP.

Nu hy myn eer my heeft zo ſchandelyk ontdraagen,
Nu kend dien Beeſt my niet.

CORNELIO.

Wel dat is byſter ſlecht,
Hier ſtaatmen, als Pietſnot, myn goeije lieve Knecht.

ROBBERT.

Zo 't waar is laat ik my in duizend ſtukken ſcheuren.
Wat zal my langer noch hier in dit Land gebeuren!

FLIP.

Ik bid u hoor my eens, laatſt by een Markwiezin,
Daar openbaarden hy aan my zyn eerſte min.

CORNELIO.

Zyn dit de reden dat wy u zo lang verwachten?

FLIP.

Hy zwoer my dat ik maar alleen in zyn gedachten
Gehuisveſt was, waar op ik my liet overreên,
Door dagelykze ommegang, door ſmeeken en gebeên,
En duizend grillen, hier niet waardig op te haalen,
Hy ſchonk my Vin Dai, uit groote en kleene ſchaalen,
Ververſching van bankwet kreeg ik in overvloed,
Waar voor ik heb vermald myn allerbeſte goed. *huilende.*

CORNELIO.

Wel zo natuurlyk, Zoon! wat dunkt u van dit mallen?
Dat ſtaat je byſter ſlecht.

FLIP.

Hy gaf me ſchoorſteenvallen,
Behangzels, rokken en een hoopen ſpeldegeld.

CORNELIO.

Wel, Schoonzoon, heeft de min jouw zeker zo gekweld?

Gy bent hier, na ik merk, net in de ftrik gevangen.

FLIP *huilende.*

Hy zal my trouwen of den Beeft zal moeten hangen.

CORNELIO.

Gy bent aan 't lyntje vaft. hoor, ftel u maar té vreên;
't Zy met of tegen wil, hy moet in 't huuw'lyk treên.

ROBBERT.

Ik met haar trouwen?

FLIP.

Ja. ik laat my niet licht paaijen,
Vyf honderd duizendmaal zal 'k u den hals omdraaijen.

ROBBERT.

Dat 's een Karonje!

ZEVENENTWINTIGSTE TOONEEL.

CORNELIO, ROBBERT, LEONOOR, FLIP, SJAAK, CORNELIA, CONSTANTIA, KAREL, ANGELIKA, THIBAUT.

THIBAUT.

DAar, myn Heer, daar is de Man,
Die uwe Dochter, na ik meen, behaagen kan;
Wil deze Flodder nu by dezen eens bekyken,
Dan zult gy zien wie haar het befte zal gelyken.

CORNELIO.

Wel, Dochter, ben je daar?

CONSTANTIA.

Ik werp my voor u neêr,
Ik bid u, dat gy 't my vergeéven wil, myn Heer,
Want ik gedwongen in het huuw'lyk niet kan leeven.

CORNELIO.

Sta op, en weeft geruft, het is u al vergeeven,
'k Zal u niet trouwen doen met Robbert, dat is of,
Ik wil geen Lichtmis tot een Schoonzoon, 't is te grof.

ROBBERT.

Glooft gy dan, myn Heer? ....

CORNELIO.

Gelooven? wel te weeten!
Uw huuw'lyk dat is af, gy hebt uw pligt vergeeten;
Ik zal't uw Vader met een briefje doen verstaan.

LEONOOR.

Gy moogt wel met 'er haast na Normandijen gaan.

FLIP.

Niet eenen lonkje of een woord my toe te spreeken?
Wacht, wacht, ik doe u haast de hals en beenen breeken.

CORNELIO.

Nu, Robbert, zie wel toe.

FLIP.

Ik heb hem teêr bemind,
'k Gaf alles over, door de liefde puur verblind.

KAREL.

Zo ik my vleijen dorst.....

CORNELIO.

Myn Dochter u te geeven,
Eerst weeten wie gy zyt.

CORNELIA.

Wil hem niet wederstreeven,
Deez' Vrijer is myn Neef, de Broeder van uw Bruid,
Die gy zult trouwen.

CORNELIO.

Wel dan zyn wy in een schuit,
Op die voet is 't gedaan, geluk dan met u beijen.

THIBAUT.

Heer, Nachtuil, wel zie zo, nu zal u niemand scheijen.

KAREL.

Nu, Flip, het is genoeg. Flip, maak u maar bekend.

ROBBERT.

Bedriegers! maar dit neemd voor my een mislyk end.

FLIP *neemt zyn Fontange af.*

Neem dit niet kwaalyk, want gy zoud hier niet bedijen.
Die Juffer diend u niet.

ROBBERT.

'k Ga weêr na Normandijen.

COR-

CORNELIO.

Hoe is 't uw Knecht? ja wel! wat groote guitery!
Maar 't is nu al gedaan.

KAREL.

Hy heeft hier door aan my,
En u ook dienst gedaan, wil zulks ten besten houwen,
Want zonder haar kund gy niet aan myn Zuster trouwen.

THIBAUT.

Zie hier Cornelio Roberto.

KAREL.

En de Neef,
Dat ben ik zelf geweest.

FLIP.

Het Dwergje, krom en scheef,
Was myn Perzoon, myn Heer.

ROBBERT.

Galeiboef.... maar te klaagen,
Was hier heel vruchteloos; 'k zal 't met geduld verdraagen.

CONSTANTIA.

Een blaauwe scheen, en klop, dat is een schrik'lyk kruis.

ROBBERT.

Ik trek voort, met de kous op 't hoofd, weêrom na huis.

CORNELIO.

Myn Schoone, laat ons nu gaan vrolyk binnen treeden,
Ik offer u myn hart en myn genegentheden.

Tegen Robbert.

'k Node u ter Wyntyd, houw de Bruiloft met ons uit.

THIBAUT.

Hy heeft de slaagen, en een ander krygt de Bruid.

EINDE.